Сьогодні моє свято. Найбільше в моєму житті. 55 років скромної праці на літературному полі. 55-річний ювілей. В голові — сила думок. В серці — невимовні почуття. Багато прожито за сімдесят сім років нелегкого життя. Багато перетерпіла за п'ятдесят п'ять літ на невторованому шляху письменника. Цензура... Заборони... Скільки палких думок лишилось в тайні, не могли до людей дійти. Але і книжки виходили не на широку дорогу: вузькими й тернистими стежками пробивались вони до людей, до читачів своїх, їх перепиняли, їм перетинали шлях, з рук людини виривали.

Тільки тепер осяяв їх ласкавий промінь. Тільки тепер нам милі світлі дні. Дивлюся на все довкола — і скільки справдилось моїх мрій! Омріяна людина щастя відшукала. Для жінки-страдниці, за чиє горе моє серце скипало кров'ю, відкрився світ, розвіялась пітьма. Земля, полита потом, зазеленіла рясно, на ній буяють найпринадніші квіти: освіта, вільна праця, культура для люду, що стільки літ страждав. І книжка — найдорожчим подарунком стала дитині, що матір з роботи жде, тій дівчині, що у прислузі коротала молоді роки, навіть дідові, щоось лише прозрів.

Дорога світла усім людям стала, а ще ясніше вона простелилась для тих, хто творить, пише людям книги. Яка радість, щастя, що мій ювілей святкує цілий край великий, що хвилювання моїх дум і серця до всіх людей Країни Рад дійшли.

Хвилюючись, кажу я щире слово це: мої думки тобі, народе вільний, і пісня серця, музика душі тобі.

Ольга Кобилянська

м. Чернівці, 25 листопада 1940 р.